

der nu eventuelt skal ansættes, at dette maa fra Lovgivningsmagtens Side, respektive fra Administrationens Side, betragtes som udelukket. Den Favør, som man giver de Mennesker, giver man dem ikke for derigennem at give dem en ekstraordinær og fortræffelig Lejlighed til at spekulere, men for at de skal behandle deres Viden diskret og i øvrigt, om jeg saa maa sige, holde Fingrene af det Fad. For den, der vil spekulere, er den eneste Stilling i Verden, han ikke kan faa, netop Stillingen i Tilsynet, og det maa han vide i Forvejen. Derfor synes jeg ikke, at der her sker nogen videre Indskrænkning i den personlige Frihed. Enhver har jo Lov til selv at bestemme, hvorvidt han vil vælge Spekulationen og saa ikke tage Plads i Tilsynet, eller han ikke vil spekulere og saa paatage sig den Stilling. Men selvfølgelig er det ogsaa muligt, at den Hensigt, jeg her har haft, kan realiseres paa anden Maade, og den ærede Ordfører (N. Neergaard) har Ret i den Formodning, at saafremt der nu fra Finansministeren fremkommer en Erklæring, der viser, at hans Tankegang er parallel med min, og at han ogsaa anser det for udelukket, at disse Embedsmænd skulde kunne befatte sig med Spekulation, saa maa en saadan Erklæring efter Omstændighederne kunne anses for betryggende, og jeg vil da kunne tage mit Ændringsforslag tilbage.

Endelig skal jeg nævne § 24. Der er der ogsaa indført nogen Forbedring, set fra Højres Standpunkt. Man vilde dog, saaledes som ærede Medlemmer vil vide, have foretrukket den oprindelig af Venstre foreslaaede Bestemmelse, hvorefter man satte en tilsvarende Paragraf ind her som den, der allerede findes i Loven om Formue- og Indkomstskatten. Men jeg skal dog erkende, at der ogsaa her er sket nogen Forbedring i det oprindelige Lovforslag. I det oprindelige Lovforslag stod der nemlig de Ord: „i det Omfang, Finansministeren bestemmer“. Denne omfangsbestemmende Myndighed er nu ændret til en begrænsende Myndighed. Man har udtrykkelig peget paa, at for saa vidt Finansministeren skulde anvende Paragraffen, skulde det være i Retning af at indføre *Begrænsning* i dette Forhold, idet Paragraffen nu lyder saaledes: „De Personer og Institutioner, hvem Anmeldelsespligt paahviler i Henhold til denne Lovs § 11, skal — dog kun indenfor en saadan Begrænsning, som fastsættes af Finansministeren — til Brug ved Skatteansættelser“ o. s. v. Og endelig er der ogsaa en anden Begrænsning, en Tidsbegrænsning, idet man overhovedet

har begrænset denne Myndighed til at angaa Skatteaarene 1916—17 og 1917—18. Der vil saa ved en almindelig Revision af Loven være Lejlighed til at tage Sagen op igen, og skulde det da vise sig, at man ikke har forstaaet at gennemføre denne Bestemmelse paa en for Borgerne betryggende Maade, bliver der Lejlighed for Lovgivningsmagten til at faa Haand i Hanke med dette Forhold.

Derimod er der et andet Punkt, hvor der til vor Beklagelse er sket et Tilbagekridt ved Landstingets Behandling. Det er det Punkt, som allerede den ærede Ordfører (N. Neergaard) har omtalt, med Hensyn til Arbitragen. Der er Landstinget gaaet bort fra Folketingets Affattelse og har indsat en Regel om, at Lettelsen kun skal gælde Arbitrageforretninger, for saa vidt angaar Salg af danske Værdipapirer til Udlandet, og der staar saa ganske herligt herom i Betænkningen: „idet man ikke finder Anledning til at lette Tilbagekøbet her til Landet af danske Papirer, der en Gang er kommet til Udlandet“. Jeg maa sige, at det er en ganske besynderlig Bestemmelse, der synes mig i høj Grad at misklæde denne Lov. Thi hvad vil det i Grunden sige? Ja det eneste tilsvarende Tilfælde, jeg i mit Liv har truffet paa, var et Refrain i en bekendt Revu, hvor en Mand sang: Jeg har Sans for det kommercielle — det vil sige, jeg vil ikke købe, men jeg vil sgu bare sælge. Det er klart, at i disse internationale Forhold er Salg og Køb to Sider af den samme Regulerings-sag. Det, Arbitragen gør, er at regulere Landets Betalingsbalance, og man kan da vanskeligt stille det saaledes op overfor Udlandet, at her i Danmark ønsker man nok at gøre Gæld i Udlandet — thi set fra det danske Erhvervssamfunds Synspunkt vil Salg af danske Værdipapirer til Udlandet sige, at Erhvervssamfundet som saadant gør Gæld, og det vil man altsaa gerne lette — men derimod kan man virkelig ikke lide, at det danske Erhvervssamfund søger at tilbagebetale sin Gæld, det vil man søge saa vidt muligt at undgaa. Jeg tror sikkert — og det er for mig det væsentligste —, at det vil kompromittere danske Papirer i Udlandet, gøre det vanskeligere at faa dem solgt, naar man siger i Udlandet, at den danske Lovgivningsmagt har den Opfattelse af danske Værdipapirer, at naar man først er af med dem, skal man nok vogte sig for at faa dem tilbage igen. Det, der gør, at et Lands Papirer er kurante, let afsættelige, er den Omstændighed, at de kan bevæge sig let fra det ene Land til det andet, altsaa ogsaa kan strømme tilbage. Det skal nok vise sig at være en uhyre Fordel for Nordamerika, at